

Red
Banana

จับให้มันคันให้รัก

แต่งโดย วาโย

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-030-4

พิมพ์ครั้งที่ 1 ธันวาคม 2555

ราคา 169 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิตา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม ไสภา ชาติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ใ้หนูช

ออกแบบปก ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธีกุล

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

คำนำสำนักพิมพ์

นิยายเรื่อง “จับให้มันคืนให้รัก” ที่ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์ฟิลิกส์เซ็นเตอร์นั้นได้จัดจำหน่ายหมดไปแล้ว แต่ยังมีเพื่อน ๆ ตามหากันเข้ามา มาก ทำให้ สำนักพิมพ์ แสบปี บานานา น้องใหม่ในเครือฟิลิกส์เซ็นเตอร์ ต้องหยิบเรื่องนี้มาตีพิมพ์อีกครั้งตามคำเรียกร้อง พร้อมกันนี้ก็ให้มีการแก้ไขจุดผิดพลาดในการพิมพ์ครั้งแรกด้วยค่ะ

พบกับเรื่องราวน่ารัก ๆ ของผู้ชายปากแข็งและขี้เก๊กอย่างนาย “มาร์โค” หนุ่มหล่อมาดเข้ม นักธุรกิจพันล้านชาวอิตาลี ที่ไปไหนเป็นต้องมียอดดีการ์ดในชุดสูทสีดำล้อมหน้าล้อมหลัง กับ “นทีริน” หญิงสาวชาวไทยผู้ใสซื่อและไร้เดียงสา ที่ตกเป็นผู้ต้องสงสัยว่าขโมยแหวนประจำตระกูลของมาร์โคไป จนเขาต้องตามมาจับตัวเธอถึงที่ประเทศไทยเลยทีเดียว

มาร์โคคงไม่รู้ตัวหรอกว่า เหตุผลในการมาเมืองไทยครั้งนี้ นอกจากเรื่องแหวนแล้ว ยังมีเหตุผลอื่นแฝงอยู่ด้วย

กองบรรณาธิการ

ธันวาคม 2555

คุยกับผู้เขียน

สวัสดีค่ะ นี่เป็นการคุยกับผู้อ่านเป็นครั้งที่สองของนิยายเรื่องนี้ จาก การพิมพ์ครั้งแรกมีหลายคนสงสัยกันว่าทำไมมาร์โคถึงใช้คำว่า “คาร่า” (Cara) แทนการเรียกชื่อนางเอกนะคะ นั่นก็เพราะพระเอกกับนางเอกจะ ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกัน ในภาษาอิตาเลียน Cara แปลว่า “ที่รัก” เหมือนกับคำว่า Dear (เดียร์) และ Honey (ฮันนี่) ที่คนไทยน่าจะคุ้นหู มากกว่า นี่จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมมาร์โคไม่ใช้คำว่า “ที่รัก” ไปเลยนั่นเอง ไม่ได้มีการเรียกชื่อนางเอกผิดแต่ประการใดค่ะ

Banana

‘จับให้มันคันให้รัก’ เป็นเรื่องราวของมาร์โค หนุ่มลูกครึ่งอเมริกัน-อิตาเลียนและเนทีริน หญิงสาวชาวไทยที่พบกันเพียงชั่วคราว และต่างก็มีความประทับใจให้แก่กัน แต่สถานที่พบกันครั้งแรกกลับก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในเวลาต่อมา ความวุ่นวายสับสนจึงเกิดขึ้น การพบกันในครั้งนั้นเป็นการ “อยู่ผิดที่ผิดเวลา” หรือเพราะ “พรหมลิขิตกันแน่” สามารถหาคำตอบได้ในนิยายเรื่องนี้เลยค่า

ขอให้สนุกกับการอ่านนะคะ
วาโย

หากมีนักข่าวหรือปาปารัสซีคนไหนมาเห็นมาร์โค ซาบาติโน กำลังเดินอยู่ในย่านที่อยู่อาศัยอันจอแจของเมืองลอสแอนเจลิส รับรองได้ว่า ต้องเป็นข่าวใหญ่ในรอบสัปดาห์แน่นอน ในเมื่อนักธุรกิจหนุ่มชาวอิตาลีผู้นี้แทบไม่เคยไปไหนโดยปราศจากรถ BMW สีดำคันโก้ กับบอดี้การ์ดร่างใหญ่ไม่น้อยกว่าสองคนมาก่อน

แม้แต่ตัวมาร์โคเองก็คิดว่าเขาบ้าไปแล้ว ที่สวมเพียงเสื้อยืดคอเต่า สีดำ กางเกงยีน รองเท้าผ้าใบ กับแว่นกันแดดอีกหนึ่งอัน (แม้ทุกสิ่งที่กล่าวมาจะมาจากแบรนด์ดังทั้งสิ้นก็ตาม) มาเดินอยู่ที่นี่ เขาไม่เคยมาแถบนี้ของเมืองมาก่อน และก็ไม่เคยคิดอยากมาด้วยซ้ำ แม้จะรู้ว่าตอนนี้มีบอดี้การ์ดถึงสี่คนคอยตามอยู่ห่าง ๆ แต่สิ่งที่เขาทำขณะนี้ก็ค่อนข้างเสี่ยงอยู่ดี แต่ครั้งนี้จะให้มาอย่างปกติ (ของเขา) ก็คงจะดูไม่เข้ากับสถานที่และยิ่งสะดุดตาไปกันใหญ่ เขาไม่ชอบฝูงชนที่ตื่นเต้นเกินไป

มาร์โครู้สึกถึงน้ำหนักของกุญแจสองดอกในกระเป๋า ซึ่งเป็นต้นเหตุให้เขามาที่นี่ คือบ้านหลังหนึ่งซึ่งอยู่ห่างออกไปเพียงหนึ่งช่วงตึกในขณะนี้ หากเปรียบเทียบกับบ้านหลังอื่น ๆ ในแถบเดียวกันแล้วบ้านหลังที่เขา กำลังจะไปก็จัดได้ว่าใหญ่เอากการทีเดียว

เหตุที่เขาต้องมาที่นี่ก็เนื่องมาจากสามเดือนก่อน ยายของเขาตัดสินใจย้ายไปอยู่กับแม่ของเขาที่คฤหาสน์ริมชายฝั่งแห่งหนึ่งในอิตาลี บ้านหลังเก่าของท่านจึงถูกปล่อยทิ้งไว้โดยมีเอมิเลียหลานสาวคนหนึ่งของคุณยายเป็นผู้ดูแลแทน

คิวเข้มสีดำสนิทเช่นเดียวกับสีผมของเขาขมวดเข้าหากันเมื่อคิดถึงจุดหมายของเขา

ใครเลยจะเชื่อว่า บ้านที่เขาเห็นเพียงแวบเดียวก็เรียกได้ทันทีว่า 'รังหนู' ของคุณยายเฮเลนจะเก็บสมบัติประจำตระกูลไว้ ของพวกนี้มันควรอยู่ในธนาคารไม่ใช่หรือไง แต่คุณยายยืนยันหนักแน่น ไม่ว่าจะยังไงก็จะมอบสมบัติชิ้นนี้ให้เขาซึ่งเป็นหลานชายคนเล็กให้ได้ เขาคิดว่าความจริงคุณยายเฮเลนคงต้องการมอบมันให้กับหลานชายคนโตอย่างพี่ชายเขามากกว่า แต่ตระกูลซาบาติโน้ของเขา มีสมบัติชิ้นโตที่ตกทอดให้กับทายาทคนโตอยู่แล้ว นี่คงเป็นสาเหตุที่ทำให้คุณยายหันมามอบสมบัติชิ้นนี้ให้เขาแทน

มาร์โคเดินมาหยุดที่หน้าบ้านสองชั้น หลังคาสีน้ำตาลเข้มกับสีส้มของตัวบ้านเป็นภาพที่ไม่ต่างจากที่เขาเห็นเมื่อครั้งก่อนนัก

เขาดึงแว่นกันแดดที่สวมอยู่ออกมาเหน็บที่คอเสื้อ แล้วจึงยื่นมือไปยกห่วงทองเหลืองหนักอึ้งแบบโบราณขึ้นเคาะประตูไม้สีน้ำตาลเข้ม ความจริงแล้วเขาไม่ค่อยอยากพบเอมิเลียสักเท่าไร ครั้งสุดท้ายที่เขาพบเจ้าหล่อนมันชวนให้รู้สึกอึดอัดไม่น้อย

มาร์โคนึกแปลกใจที่ประตูถูกเปิดออกอย่างรวดเร็วโดยไม่มีคำถามไต่ก่อนว่าใครเป็นผู้มาเยือน และก็ต้องแปลกใจยิ่งกว่าเดิมเมื่อเห็นหญิงสาวชาวเอเชียอยู่ในบ้านยายเขา

เขาสั่งรวจหญิงสาวอย่างรวดเร็วผ่านบานประตูที่แง้มออก เพราะยังติดโซ่ที่คล้องประตูอยู่ ใบหน้ารูปไข่ ผมยาวเหยียดตรงมาถึงเอว กีบ

สีชมพูไว้ลวดลายติดอยู่ทั้งสองข้าง เสื้อสเวตเตอร์สีเดียวกับก๊ีบติดผม กางเกง
ยีนสีขาวมีลายปักรูปผีเสื้อปีกสีเหลืองสลับชมพูตัวใหญ่ที่ชายข้างหนึ่ง ส่วน
รองเท้าแตะใส่อยู่บ้านนั้นเป็นปุยสีขาวที่ดูแล้วน่าอบอุนอยู่ไม่น้อย เมื่อเขา
ตัวตาสายตากลับขึ้นไปสบตาของหญิงสาวผู้นี้ เขาพบว่าดวงตากกลมโตฉาย
แววฉงนนั้นกำลังมองเขาอย่างสำรวจเช่นกัน

น่ารัก...

มารีโคสุดหายใจลึก นานเท่าไรแล้วนะที่เขาไม่ได้พบกับผู้หญิง
น่ารักอย่างนี้ เขาจำครั้งสุดท้ายไม่ได้เลยจริง ๆ ความที่หญิงสาวตรงหน้า
เป็นชาวเอเชียทำให้เขาเดาอายุเธอไม่ออก หน้าตาเหมือนเด็กอายุสิบเจ็ด
สิบแปด แต่ความจริงคงไม่ต่ำกว่ายี่สิบแน่ ๆ

“คุณเป็นใคร แล้วเอมิลีล่ะ?” มารีโคเปิดการสนทนาขึ้นก่อนเพื่อ
ยุติความคิดที่เริ่มจะฟุ้งซ่านของตัวเอง

“และ...ใครคือคุณกันล่ะ?”

มารีโคนั่งอิงกับรอยยิ้มและประกายตาขบขันจากอีกฝ่าย รอยยิ้ม
ที่เปลี่ยนหญิงสาวแสนหวานเป็นสาวน้อยแสนซนไปในพริบตา สำเนียง
แปร่ง ๆ ของเธอบอกได้เป็นอย่างดีว่าเธอไม่ได้เกิดและโตในแถบนี้แน่นอน

“ผมมารีโค ซาบาติโน่ ญาติของเอมิลี” เขาจับตามองหญิงสาวซึ่ง
ยังคงมีรอยยิ้มเยื่อนบนใบหน้า

“จ้ะก็สวัสดิ์ค่ะ แต่นามสกุลของเอมิลี คือคอลลตันค่ะ”

มารีโครีบใช้มือดันประตูไว้ก่อนที่หญิงสาวชาวเอเชียผู้นี้จะปิดมัน
ใส่หน้าเขา คราวนี้ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของเจ้าหล่อนที่มองเขาเริ่มฉายแวว
ตระหนก

“และนามสกุลเจ้าของบ้านนี้คือเอลิสัน เฮเลน เอลิสันเป็นยายของ
ผมกับเอมิลี หรือคุณไม่รู้ว่าตอนนี้คุณอยู่ในบ้านของใคร?”

“แน่นอน ฉันต้องรู้จักเจ้าของบ้านอยู่แล้ว แต่ฉันไม่รู้จักคุณ แค่เปิดประตูให้นี้ก็เกินพอแล้ว”

“ผมแค่มาเอาของที่คุณขายส่งเท่านั้น” มาร์โคเริ่มหงุดหงิดเมื่อหญิงสาวออกแรงดันประตูมากขึ้น ไม่อยากจะบอกเลยว่าแค่ใช้มือข้างเดียวเขาก็สามารถผลักเธอให้ล้มกลิ้งไปได้ง่ายตายแต่ก็ไม่ได้พูดออกไป เพราะมันคงทำให้อะไร ๆ แย่ลงไปอีก

“ยิ่งไม่ได้ใหญ่ คุณจะเที่ยวมาเอาของจากบ้านคนอื่นไม่ได้นะ”

“เอมิลีอยู่ไหน?” มาร์โคถามอีกครั้ง ขณะที่ไขว่มือข้างหนึ่งไปด้านหลังเพื่อส่งสัญญาณให้ผู้ติดตามเขาอยู่เฉย ๆ เมื่อเห็นจากหางตาว่ามีคนหนึ่งทำท่าจะเข้ามาช่วย

“ฉันไม่บอกอะไรทั้งนั้น”

มาร์โคถอนหายใจกับท่าทางยืนยันหนักแน่นของหญิงสาว

“นี่คุณผู้หญิง คุณขายเฮเลนให้ผมมาเอาของให้ท่าน คุณจะให้ผมไปพบคุณขายโดยปราศจากของที่ท่านต้องการในวันคริสต์มาสอีฟวันพรุ่งนี้จ้ะหรือ?”

คราวนี้หญิงสาวชาวเอเชียหยุดชะงัก มองเขาอย่างครุ่นคิดก่อนจะเอือมเอ่ยออกมา

“ฉันคงให้คุณเข้ามาในบ้านไม่ได้ และถ้าเราสองคนยังยืนกันอยู่อย่างนี้คงน่าสงสัยน่าดู เอาอย่างนี้ดีมั๊ย คุณถอยไปสิบก้าว แล้วฉันจะเดินออกไปคุยกับคุณ”

มาร์โคเหลือบไปมองด้านหลัง สิบก้าว...เท่ากับว่าเขาอยู่ตรงไหล่ถนนพอดี และถ้าเขาถอยไป เจ้าหล่อนก็จะได้ปิดประตูสะตวงนะสิ แต่ความจริงเขาก็ไม่มีอะไรจะเสียในเมื่อเขามีกุญแจบ้านของคุณขายเฮเลนอยู่ในกระเป๋า และเขาก็อยากรู้ด้วยว่าผู้หญิงคนนี้จะทำอย่างที่พูดจริง ๆ

หรือเป็นเพียงแค่ลูกไม้อย่างหนึ่งเท่านั้น แม้เขาจะคิดว่าเป็นอย่างหลังมากกว่า แต่เขาก็พยักหน้าแล้วหันหลังเดินไป

เพียงสามก้าวเท่านั้น ประตูก็ปิดลงโดยไร้แววว่าหญิงสาวจะตามออกมา

นั่นไง...นี่ก็แล้วไม่มีผิด

มาร์โคหันกลับไปมองประตูบ้านพร้อมรอยยิ้มอย่างไม่เต็มใจ...

นทีรินโผล่อกที่สามารปิดประตูบ้านลงจนได้ ตอนที่เธอเปิดประตูออกไปนะไม่เคยคิดเลยด้วยซ้ำว่าจะได้เห็นผู้ชายหน้าตาดีขนาดนั้นยืนอยู่ผมสีดำสนิท กับดวงตาสีฟ้าใสกระจ่างของเขาแทบทำให้หัวใจเธอเต้นโอดออกมาจากอก และที่เธอมองผ่านไปไม่ได้คือความสูงของเขามันทำให้เธอรู้สึกตัวตัวเองเตี้ยลงไปถนัดตา ทั้ง ๆ ที่ความสูงของเธออยู่ในระดับมาตรฐานของซีกโลกตะวันตกแล้วเชียว

เขาวาเขาเป็นญาติของเอมิลีอย่างนั้นหรือ?

เธอไม่เคยได้ยินเพื่อนสาวพูดถึงญาตินามสกุลซาบาติโน่มาก่อนเลย แล้วหมอนี่นะมองยังไงก็อิตาเลียนชัด ๆ ผมดำตาฟ้า เอมิลีนะสาวผมบลอนด์นะ

แต่เอมิลีก็เป็นหลานยายของเจ้าของบ้านหลังนี้จริง ๆ เป็นไปได้หรือไม่ที่ผู้ชายข้างนอกนั้นก็เป็หลานยายเช่นเดียวกับเอมิลี ญาติที่ดูต่างกันแบบเหลือเชื่ออย่างนั้นหรือ?

แปลก...ที่เธอรู้สึกเชื่อเขา แววดตาที่เขามองเธอดูมันคงไม่หลุกหลิกแล้วยังบุคลิกที่บ่งบอกถึงความเชื่อมั่นในตัวเองนั้นอีก

นทีรินไม่ยอมให้ความสงสัยค้างคาอยู่ เธอจึงสลัดร่องเท้าที่ใส่อยู่บ้านออกเปลี่ยนเป็นชุดสีเบจคู่ใจแทน ก่อนจะคว้ากุญแจบ้านที่แขวนอยู่

ที่ผนังมาใส่กระเป่า

เมื่อเธอเปิดประตูบ้านอีกครั้ง เธอก็เห็นว่านายซาบาติโนยืนพิงเสาไฟ
คุยโทรศัพท์อย่างสบายอารมณ์ และเมื่อเขาหันมาเห็นเธอก็ยัดตัวขึ้นปิด
โทรศัพท์มือถือทันที สีหน้าประหลาดใจของเขาปิดไม่มิดเลยทีเดียว นี่เขา
คงคิดว่าเธอโกหกล่ะสิ

“จะบอกให้ ถึงคุณจะเป็นหลานเจ้าของบ้านจริง ๆ ฉันก็ไม่ยอมให้
คุณเข้าไปข้างในหรอกนะ”

“ผมก็ว่าอย่างนั้นแหละ ถึงได้ถามไฉนว่าเอมิลีอยู่ไหน”

“เอมิลีไม่อยู่ ไปแคนาดา” นทีรินมาหยุดตรงหน้าชายหนุ่มพอดีเมื่อ
จบประโยค “เธอก็เลยให้ฉันมาเฝ้าบ้านให้”

“คุณยายเฮเลนอยากให้ผมเอาของอย่างหนึ่งไปให้ท่าน” มาร์โคพูด
ออกไปอย่างนั้นเพื่อให้หญิงสาวตีความผิด ๆ ความจริง คุณยายต้องการ
ให้เขาเก็บของสิ่งนั้นไว้ต่างหาก แต่ที่ท่านอยากให้นำน้ำมันติดตัวไปพบ
ท่านในวันพรุ่งนี้เป็นเรื่องจริง

“ตราบดีที่ฉันยังดูแลบ้านนี้แทนเอมิลี คุณอย่าได้หวังเลยว่าจะหยิบ
อะไรออกจากบ้านได้”

เสียงถอนหายใจเบา ๆ ของเขาทำให้นทีรินรู้สึกแปลก ๆ บวกกับ
เสียงทุ่ม ๆ นั้นด้วยแล้ว เธอก็รู้สึกร้อนขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล ทั้งที่อากาศ
ตอนนี้ค่อนข้างเย็นสำหรับเธอ

“แล้วเอมิลีจะกลับมาเมื่อไหร่ล่ะ”

“คงหลังปีใหม่นั้นแหละ”

มาร์โคครุ่นคิด ท่าทางผู้หญิงคนนี้คงไม่ยอมให้เขาเข้าไปในบ้านแน่

“ฉันคงต้องกลับมาใหม่ตอนเอมิลีอยู่ใช่ไหมเนี่ย?”

“ก็คงจะอย่างนั้นแหละ”

“ถ้าผมบอกว่าผมมีกุญแจบ้านล่ะ?”

หญิงสาวเอียงคอดนิด ๆ แล้วยิ้มให้เขา

“ไม่ได้ผลหรอกค่ะ ยังไงคุณก็ต้องรออีเมลล์ ไม่อย่างนั้นฉันจะแจ้ง
ความคุณขอหาบุกรุก”

คำว่า ‘แจ้งความ’ ทำเอามาร์โคสะดุ้งเฮือก มาร์โค ซาบาติโน่ ถูก
ตำรวจจับขอหาบุกรุกบ้านยายตัวเองอย่างนั้นหรือ เขาแทบเห็นพาดหัวข่าว
บนหนังสือพิมพ์เลยนะเนี่ย

“ก็ได้”

นทีรินขมวดคิ้ว เขาดูยอมแพ้ง่ายเกินไป ท่าทางผู้ชายอย่างเขาไม่
น่าจะเป็นพวกยอมแพ้อะไรง่าย ๆ เลยนี่

“ผมยังไม่รู้จักชื่อคุณเลย คุณชื่ออะไรล่ะ?”

“นทีริน ศิริอักษร” นทีรินตอบโดยอัตโนมัติ แล้วเตรียมตัวพูดซ้ำ
อีกครั้ง เพราะใคร ๆ ก็ถามชื่อเธอซ้ำตลอด

“นทีริน ศิริอักษร...ชื่อแปลกจัง มีชื่อเรียกสั้น ๆ ง่าย ๆ หรือเปล่า”

นทีรินเกือบทิ้งเมื่อเขาทวนชื่อเธอได้อย่างแม่นยำ แม้สำเนียงจะ
เพี้ยน ๆ ไปบ้างก็ตาม เมื่อเขาทวนชื่อเธอได้ง่าย ๆ เธอก็เลยบอกชื่อเล่น
จริง ๆ ของตัวเองออกไป

“น้ำ เพื่อน ๆ เรียกฉันว่าน้ำนะ”

“โอเค...น้ำ ในเมื่อคุณไม่ให้ผมเข้าไปในบ้าน คุณคงต้องช่วยผม
เลือกของขวัญให้คุณยายเฮเลนแล้วล่ะ”

“อะไรนะ!!?” นทีรินอุทานเสียงสูง ในขณะที่มองใบหน้ายิ้มกริ่มของ
อีกฝ่าย

“ก็ของขวัญขอโทษที่ผมเอาของที่ท่านต้องการไปให้ไม่ได้ไง มาเร็ว...”

“ฉันเนี่ยนะ ต้องไปช่วยคุณหาของขวัญ” นทีรินชี้นิ้วมาที่ตัวเอง

“ใช่ คุณนั่นแหละ...”

ถ้าเขาไม่ใช่พ่อมดหมอผี ก็ต้องมีวิญญูณอะไรเข้าสิงเธออยู่แน่ ๆ เพราะนทีรินพบว่าตัวเองเดินตามเขาไปอย่างไม่ชัดเจนอะไรเลย...

นทีรินต้องผ่านกระจกใสบานใหญ่เพื่อมองสิ่งของสิ่งหนึ่ง ซึ่งสะดุดตาเธอทันทีที่ได้เห็นมัน

ถุงมือหนังสีชมพู ขอบถุงมือนั้นตกแต่งด้วยขนแกะดูอบอุ่นและอ่อนหวาน นทีรินถอนหายใจอยู่หน้ากระจกใสจนเกิดฝ้าสีขาวขุ่น เมื่อมองไปที่ป้ายราคาที่วางอยู่หน้าถุงมือคู่นั้น

“ใสนี้ทำทางคงไม่เหมาะกับคุณยายเฮเลนหรอก”

นทีรินไม่ได้ตกใจที่อยู่ ๆ เสียงของมาร์โคก็ดังมาจากด้านหลังแต่อดแปลกใจที่เขาเดินย้อนกลับมาไม่ได้ ก็เพราะเขานั้นแหละทำให้เธอเห็นถุงมือคู่นี้เข้า เล่นเดินเร็วเสียจนเธอเดินตามไม่ทัน ในเมื่อเดินตามไม่ทันเธอก็เลยปล่อยให้เขาเดินหายไปใต้วงซนที่เริ่มเดินกันขวักไขว่เพราะเป็นช่วงหลังเลิกงานแล้ว

เธอหยุดยืนหอบ มองคนผมดำสนิทที่เริ่มห่างไกลออกไปทุกที แล้วภาพของคนหลายคนที่ไม่รู้จักก็มาบดบังชายหนุ่มผู้นั้นจนเธอไม่เห็นเขาอีกต่อไป เมื่อเขาหายไปจากสายตานทีรินจึงขยับเท้าให้พ้นบาทวิถี และพบว่าตัวเองมาหยุดยืนอยู่หน้าร้านขายของที่ผลิตจากไหมพรม พอเธอมองผ่านบานกระจกใสเข้าไปก็สะดุดตาเธอมาก ๆ กับถุงมือหนังที่ถูกจัดแทรกเข้ามารวมกับถุงมือไหมพรมสีหวาน

“แต่ผ้าคลุมไหล่ที่หุ่ในร้านหม่อมอยู่ก็ไม่เลวนะคะ”

“ถ้ามันยืนอยู่ทำไมล่ะ เข้าไปดูกันเถอะ”

“อู๊ย!” นทีรินอุทานเบา ๆ เพราะมาร์โคไม่เพียงแต่ชวนเธอเข้าไป

ด้านโน้เท่านั้นเขายังจับมือเธอจนเข้าไปอีกด้วย มือของเขาเย็นเฉียบไม่ต่างจากมือของเธอทำให้สัมผัสนั้นแทบไร้ความรู้สึก แต่กลับมีกระแสความร้อนไล่จากมือผ่านแขน เข้ามากระตุ้นหัวใจของเธอให้เต้นแรงขึ้นได้

ร่างบางของเธอสะท้อนเพราะความอบอุ่นภายในร้านปะทะเข้ากับร่างกายที่สัมผัสอากาศเย็นมาเป็นเวลานาน มาร์โคพาเธอมาหยุดที่หน้าหุ่นซึ่งสวมเสื้อเดอริสสีเขียวเข้ม รอบคอถูกพาดด้วยผ้าคลุมไหล่สีเทา จากนั้นเขาก็ปล่อยมือเธอ แล้วไปหยิบชายของผ้าคลุมสีเทาขึ้นมาดูแทน

นทีรินแอบยิ้มกับท่าทางเคร่งเครียดของเขา แค่เลือกของทำอย่างกับกำลังทำงานวิจัยระดับชาติไปได้ นทีรินอยากจะถอนหายใจอีกรอบเมื่อพิศมองใบหน้าด้านข้างของชายหนุ่ม พระเจ้าช่างไม่ยุติธรรมที่สร้างผู้ชายคนนี้ออกมาเขย่าหัวใจสาวได้ขนาดนี้ ดีไม่ดีอาจเขย่าหัวใจหนุ่ม ๆ ด้วยก็เป็นได้

ดูจากสาว ๆ ที่เป็นลูกค้าในนี้ก็เป็นการยืนยันได้อย่างดี แค่เขากับเธอก้าวเข้ามาเท่านั้น ทุกคนก็หันมามองเขาราวกับต้องมนต์สะกด

นทีรินย่อจมูก หล่อขนาดนี้เสียผู้หญิงแหง ๆ คงไม่ต้องลงแรงจับผู้หญิงด้วยซ้ำ ใ้หน้าตาคมเข้มกับดวงตาสีสวยแบบนี้คงมีแต่ผู้หญิงโถมเข้าใส่ แต่ยังไงเธอก็ไม่ยอมไปรวมกับผู้หญิงพวกนั้นแน่ ถึงจะนึกห้วนไหวไปกับเสน่ห์ของเขาก็เถอะ

“งานละเอียดดี ลายก็สวยด้วย แต่สี...”

น้ำเสียงของมาร์โคทำให้ใบหน้าของหญิงสาวละเหยลงอย่างเห็นได้ชัด นทีรินเริ่มปลงเป็นครั้งที่เท่าไรแล้วตัวเองก็จำไม่ได้ นี่ไม่ใช่ร้านแรกที่เธอเข้ามาหาของขวัญให้ยายของชายหนุ่ม ไม่ว่าจะไปร้านไหน ดูเหมือนเขาจะมีข้อกำหนดไปเสียหมด แม้แต่ร้านนี้ก็คงจะโดนด้วยเช่นกัน โชคดีที่เจ้าของร้านซึ่งเป็นหญิงสาวผมแดงวัยประมาณสามสิบต้น ๆ ยอมไต่ลงมา

เสียดที่ (คงมัวตะลึงกับความหล่อของมาร์โคเช่นเดียวกับสาว ๆ คนอื่นก็เลยเพิ่งโผล่มา) และเสนอผ้าคลุมไหล่หลากหลายสีหลายแบบที่ยืนยันว่าถักด้วยมือทั้งสิ้น นทีรินยอมรับว่าเมื่อเห็นผ้าคลุมแต่ละผืนที่เจ้าของร้านนำมาโชว์ มันช่างละลานตามาก ดูสวยงามน่าใช้ไปเสียทุกผืน ถ้าไม่ติดว่าราคาแพงและเธอใกล้จะกลับเมืองไทยอยู่แล้วคงมีโอกาสใช้ได้บ่อย ไม่อย่างนั้นหวังเธอคงต้องซื้อมาสักผืนเป็นแน่ แต่คนอยากได้ของขวัญกลับมองมันด้วยสีหน้าเฉยเมย

มาร์โคมองไปที่ชั้นซึ่งยังมีผ้าอีกหลายผืนที่เจ้าของร้านไม่ได้หยิบออกมาอวด แล้วหยิบผืนหนึ่งออกมา นทีรินอ้าปากค้างกับความอลังการของมัน ไหมสีเงินสุกปลั่งราวกับทอจากเส้นใยของแสงจันทร์ เมื่อสังเกตดี ๆ แล้วนทีรินก็พบว่ามุกเม็ดเล็ก ๆ ที่ถูกแซมเข้าไประหว่างถักนั่นเองที่ทำให้ผ้าผืนนี้ดูนุ่มนวลล่อตา เธอแทบลมจับเมื่อเจ้าของร้านบอกราคาของผ้าคลุมผืนนั้น แต่ชายหนุ่มที่มากับเธอหยิบบัตรเครดิตแพลทินัมออกมายื่นให้เจ้าของร้านโดยไม่มีท่าทีสะดุ้งสะเทือนสักนิด นั่นเป็นการบอกฐานะของเขาได้เป็นอย่างดี

กว่าจะเลือกผ้าคลุมและจัดการให้ทางร้านห่อเป็นของขวัญสุดหรูได้ก็นานโขทีเดียว ขณะที่เธอกับมาร์โคก้าวออกจากร้านพร้อมกับความโล่งใจที่ในที่สุดก็ช่วยเขาหาของขวัญได้สำเร็จ เธอก็เหลือบไปมองที่ตู้โชว์อีกครั้งพร้อมกับความผิดหวังเมื่อพบว่าเจ้าถุงมือสีชมพูคู่นั้นหายไปแล้ว คงมีลูกค้าสักคนในร้านซื้อไปแล้วแน่ ๆ...

“นี่...ในเมื่อคุณหาของขวัญให้ยายคุณได้แล้ว งั้นฉันกลับได้แล้วใช่ไหม?” นทีรินถามขึ้นหลังจากที่เธอกับมาร์โคเดินออกจากร้านพร้อมถุงกระดาษใบใหญ่ซึ่งบรรจุกล่องของขวัญสี่เหลี่ยม

นทีรินเกือบชนมารีโคเมื่อเขาหยุดเดินกะทันหันแล้วหันหลังกลับ
มามองเธอที่เดินตามหลังเขาต้อย ๆ

อิตาบ้านี้ นึกจะหยุดก็หยุด นี่ดินะที่เธอยังทำทันทไม้งั้นมีหวังเดิน
เข้าไปชบอกเขาแหง...

มารีโคก้มหน้าลงมาสบตากับเธอซึ่งยืนอยู่ห่างกันแค่คืบเท่านั้น
“ไหน ๆ ก็ออกมาแล้ว ให้ผมเลี้ยงดินเนอร์เป็นการตอบแทนคุณแล้ว
กัน”

“แต่ว่า...”

“มีของที่ผมอยากกินนะ ช่วยกินเป็นเพื่อนหน่อยนะ”

นทีรินกะพริบตา ต้องเป็นเสียงอ่อนน้อม ๆ ตรงทำยประโยคของ
เขาแน่ ๆ ที่ทำให้เธอตอบตกลงออกไป และต้องมาพบว่าตัวเองนั่งอยู่บน
เก้าอี้ในสวนสาธารณะพร้อมชีสเบอร์เกอร์ในมือ เธอแกะห่อกระดาษชีส-
เบอร์เกอร์ด้วยความรู้สึกแข็งจับจิตจับใจ

เอาน่า... อย่างน้อยบรรยากาศคริสต์มาสยามค่ำคืนของสวน
สาธารณะแห่งนี้ที่ประดับประดาไปด้วยแสงไฟดวงเล็ก ๆ หลายพันดวงก็
ทำให้รู้สึกโรแมนติกได้เหมือนกัน

นทีรินขยับปากเคี้ยวหยับ ๆ มองผู้คนที่เดินไปเดินมาในสวนแห่งนี้
สวนใหญ่เป็นคู่รักที่มาเดินชมแสงสียามค่ำคืน อากาศเย็น ๆ แบบนี้ได้เห็น
คนเดินเป็นคู่ ๆ ก็ดูอบอุ่นดี เพียงแต่มันเป็นความอบอุ่นที่มาพร้อมกับความ
เหงาเมื่อเธอไม่มีใครมาเดินข้าง ๆ

หญิงสาวขมวดคิ้ว แล้วค่อย ๆ หันไปมองคนที่นั่งข้างเธอ ซึ่งกำลัง
กินชีสเบอร์เกอร์ด้วยท่าทางอร่อยสุด ๆ แล้วก็ถอนหายใจ

หมอนี่ไม่นับนะ... แม้ว่าเขาจะอยู่ข้าง ๆ เธอก็ตาม คนที่เดินข้าง ๆ
ตามความหมายของเธอน่ะหมายถึงหัวใจอีกดวงที่มาเดินข้าง ๆ หัวใจเธอ

ต่างหากล่ะ

“ขอโทษด้วยนะที่ชวนมากินไอ้นี้”

“หือ?”

“ก็ไอ้นี้ไง” มาร์โคทำเสียงหงุดหงิด ยื่นเบอร์เกอร์อันใหม่ที่ยังอยู่ในห่อกระดาษมาตรงหน้าเธอ ส่วนอันเก่าน่าจะเข้าไปอยู่ในกระเป๋าเขาเรียบร้อยแล้ว

นั่นเองที่ทำให้เธอคิดขึ้นมาได้ว่า แม้จะใจลอยคิดไปถึงเรื่องอื่น แต่ตาเธอก็ยังโฟกัสภาพที่เขานั่งกินเบอร์เกอร์อยู่ เดจาจากความคิดของเธอ เมื่อครู่แล้วใบหน้าของเธอที่เธอเห็นคงเป็นใบหน้าที่ซึ่งสุดขีดเป็นแน่

“อ้อ...ไอ้นี้แหละ...” เธอยกไหล่ “ไม่มีปัญหา ฉันกินบ่อย ชินแล้ว” เพียงแต่ไม่คิดว่ามันจะเป็นดินเนอร์คืนนี้เท่านั้นแหละ นที่รินคิดต่อในใจ

“ก็ถึงต้องขอโทษไง...หน้าตาคุณดูเบื่อบ้างเลย”

“ถ้าจะขอโทษคุณน่าจะบอกเหตุผลมากกว่าว่าทำไมถึงอยากกินเบอร์เกอร์ขึ้นมา”

“คุณไม่กินก็ได้นะ เดี่ยวเราไปซื้อไอ้ที่คุณอยากกินแทน”

“เปลี่ยนเรื่องเฉยเลยนะ” นที่รินยิ้มอย่างรู้ทันว่าเขาไม่อยากตอบคำถามของเธอ “แต่ช่างเถอะ คุณไม่อยากบอกก็ไม่ใช่ไร ยังไงก็ไม่เกี่ยวกับฉันอยู่แล้ว”

มาร์โคนิ่งไป เขาไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ ส่วนนที่รินก็หันกลับมาจัดการกับชีสเบอร์เกอร์ในมือต่อ ระหว่างเธอกับเขาจึงกลับมาอยู่ในความเงียบอีกครั้ง

“ไอศกรีม” หญิงสาวพูดขึ้นหลังจากเวลาผ่านไปพักหนึ่ง

“หือ?”

“ก็ที่คุณถามฉันเมื่อกี้ไงว่าอยากกินอะไร” นที่รินหยิบแก้วน้ำอัดลม

ขึ้นมาดื่ม แล้วพูดต่อ “ฉันรู้จักร้านอร่อยร้านหนึ่งอยู่ใกล้ ๆ นี่แหละ” เธอ
ลุกจากเก้าอี้รบกวนกระดาษและแก้วน้ำซึ่งบัดนี้กลายเป็นขยะไปแล้วขึ้นมา
ก่อนเดินไปที่ตะกร้าใส่ขยะใกล้ ๆ เมื่อเดินกลับมาก็เห็นมาร์โคนั่งอยู่ที่
เดิม “ลูกสิคุณ ดินเนอร์ของฉันยังไม่จบนะถ้ายังไม่ได้อินของหวานตบท้าย
นะ”

ถ้วยไอศกรีมสีหวานในมือทำให้รินยิ้มว่า แม้อากาศจะเย็นแต่
เมื่อมีของโปรดอยู่ตรงหน้า ถึงเย็นกว่านี้ก็ไม่หวั่น

อึ ๆ ๆ สามลูก สตอว์เบอร์รี มินต์ วานิลลา แยมมีวิปปิ้งครีมกับ
สตอว์เบอร์รีเป็นท็อปปิ้ง

นทีรินตักไอศกรีมเข้าปากอย่างมีความสุข แต่ก็อดเขินคนที่เดินอยู่
ข้าง ๆ ไม่ได้ เพราะเขาไม่ได้กินไอศกรีมอย่างเธอ ตอนที่เธอสั่งไอศกรีม
ของเธอแล้วหันไปถามมาร์โคว่าอยากกินรสไหน เขากลับปฏิเสธและบอก
ว่าไม่ค่อยชอบของหวาน

แล้วก็ไม่บอกตั้งแต่แรก เธอจะได้ไม่ชวนมากิน แต่ในเมื่อสั่งส่วนของ
เธอไปแล้วจึงต้องเลยตามเลย

เสียงหัวเราะเบา ๆ ดังขึ้นเรียกความสนใจของนทีรินให้หันไปมอง
เจ้าของเสียงหัวเราะนั้น พร้อมกับเลิ่กิ้วข้างหนึ่งเป็นการถามว่าเขาหัวเราะ
อะไร

“แค่คิดว่าคุณกินท่าทางอร่อย...”

นทีรินขมวดคิ้ว มันก็ไม่เห็นน่าหัวเราะตรงไหนเลยนี่นา แล้วก็ต้อง
หน้าแดงจัดเมื่อได้ยินคำพูดถัดมา

“...น่ารักดี”

เธอกำลังจะหันไปค้อนใส่ผู้ชายตัวโต แต่เขาไม่ได้เดินอยู่ข้าง ๆ เธอ

เสียแล้ว นทีรินหยุดเดินหันกลับไปมองด้านหลัง เธอเห็นมาร์โคหยุดเดิน
เงยหน้ามองอะไรบางอย่างอยู่ ทำให้เธอหงงหงายขึ้นไปมองบ้าง จึงเห็นว่า
เธอหยุดยืนอยู่ใต้ซุ้มมิสเซลโท ซึ่งถูกจัดไว้ต้อนรับเทศกาลคริสต์มาส ก่อนที่
เธอจะทันได้คิดอะไร มาร์โคก็เดินตามเธอเข้ามายืนใต้ซุ้มแล้วดึงถ้วยไอศกรีม
ออกจากมือเธอ

“ยังไม่ถึงคริสต์มาส ถ้าขอจับตามธรรมเนียมก่อนจะผิดมั้ยเนี่ย”

เป็นคำถามที่คนพูดไม่ต้องการคำตอบ เพราะมาร์โคเซยคางเธอขึ้น
พร้อมกับโน้มศีรษะลงมาจุมพิตปากของเขาจรดกับริมฝีปากของเธอ

“ฉันไม่รู้จริง ๆ นะมาร์โคว่ามันหายไปได้อย่างไร?”

“เธอจะบอกว่า เธอดูแลบ้านแต่ไม่รู้ว่าจะหายไปได้อย่างไรอย่างนั้น
หรอ” มาร์โคทวนคำเสียงเรียบ ขณะที่จับตามองญาติสาวโดยไม่ให้อีกฝ่าย
รู้ตัว

“ฉันเคยเห็นคุณยายเก็บแหวนนั้นก็จริง แต่ฉันไม่มีกุญแจเปิดมัน
หรอกนะ” เอมีลิมองเปลือกตามาร์โคที่หลุบลง รู้สึกถึงความชื้นที่ฝ่ามือ เธอ
มักตื่นเต้นทุกครั้งที่พบกับเขา เขามีเสน่ห์แบบลึกกลับที่ผู้ชายตระกูลซาบาติโน
ทุกคนมี แม้จะเป็นญาติกันเธอก็ยังรู้สึกหวั่นไหว ถ้าไม่ใช่ญาติกันละก็เธอ
คงรุกไปแล้ว

อ้อ...ก็ไม่ใช่ว่าเธอไม่เคยลองหรอกนะ คราวที่แล้วที่พบกันเธอก็
กับลิ้มตัวกอดเขาอย่างตั้งใจปรารถนา แต่นอกจากมาร์โคจะไม่เล่นด้วยแล้ว
สายตาที่ดุถูกกึ่งสมเพชของเขายังทำให้เธออับอายจนต้องหลบหน้าเขา
ไปพักใหญ่

“เธอจะบอกว่ามีขโมยขึ้นบ้านหรือไง ไม่เห็นมีประวัติจัดงะโนแพ้ม
ของตำรวจเลยนี่”

“ระหว่างที่ฉันดูแลบ้านนี้ไม่มีอะไรผิดปกติทั้งนั้นแหละ ไม่มีของถูกขโมย ไม่มีของถูกเคลื่อนย้าย”

“นั่นยิ่งทำให้เธอดูน่าสงสัยไม่ใช่หรือยังงั้น”

“แต่ฉันไม่ได้เอามันไปนะ เชื่อฉันสิมาร์โค ฉันไม่มีทางเอาของที่คุณยายตั้งใจให้คุณไปแน่ ๆ”

“พยายามใหม่สิ เอาที่ฟังขึ้นกว่านี้” มาร์โคกวาดตามองห้องนั่งเล่นในบ้านของคุณยายเฮเลนอย่างเบื่อหน่าย

“ฉันไม่ได้ทิ้งบ้านนี้ไปไหนเลย นอกจากช่วงคริสต์มาสปีที่แล้ว ใช่แล้ว! แนนซี่ ฉันให้แนนซี่ดูแลบ้านแทน ต้องเป็นหล่อนแน่ ๆ”

เอมิลีไม่ทันเห็นว่าตัวของมาร์โคเกร็งขึ้นเมื่อได้ยินชื่อของหญิงสาวคนหนึ่งหลุดออกจากปากเธอ เพราะแม้แต่ดีใจที่สามารถหาเป้าหมายให้มาร์โคเล่นงานแทนตัวเธอได้

“ใครคือแนนซี่?”

สาวผมบลอนด์รีบเล่าเรื่องของเพื่อนสาวร่วมสถาบันให้มาร์โคฟังอย่างละเอียด และไม่วายโอตครวญในตอนท้ายเพื่อขอความเห็นใจที่เธอหลงไว้ใจเพื่อนสาวชาวไทย

“ฉันจะตามหาผู้หญิงคนนั้นเพื่อเอาความจริงเอง ส่วนเธอคิดให้ออกว่าแหวนหายไปได้ยังไง?”

มาร์โคกล่าวเสียงขรึม แม้จะไม่ได้แฝงแววมุ่งร้าย ทว่าความเย็นชาในน้ำเสียงก็ทำให้เอมิลีตัวสั่นไปด้วยความกลัวได้เหมือนกัน

เมื่อเขาจากไปพร้อมผู้ติดตามอีกสองคน เอมิลีก็ตัดแขนไปบนโต๊ะกวาดเอาชุดกาแพที่ทำจากกระเบื้องเนื้อดี และแจกันดอกไม้ซึ่งภายในวางเปล้าลงไปกองอยู่บนพรมเนื้อนุ่มแทน ทุกอย่างอาจไม่แปลกละเอียดอย่างที่เอมิลีตั้งใจ แต่มันก็ไม่สามารถนำมาใช้งานได้อีกต่อไป แค่นั้นก็สาแก่ใจ

แล้วสำหรับเธอ

ขนาดว่าเธอสามารถเสนอชื่อผู้ต้องสงสัยให้มาร์โคได้แล้ว เขายังไม่ยอมเชื่อคำพูดเธอ ให้เธอคิดอีกว่าแหวนของยายเธอน่าจะหายไปได้อย่างไร

เธอมองไปที่หน้าต่าง ภาพท้องถนนที่เคยมีรถ BMW จอดอยู่ รอยยิ้มสะใจปรากฏที่มุมปากของหญิงสาว

แน่นอนซึ่งทำให้มาร์โควุ่นวายไปอีกพักใหญ่ เพราะเธอไม่ได้บอกมาร์โคว่า เพื่อนสาวคนนี้ของเธอกลับประเทศตัวเองไปแล้ว คงอีกนานกว่ามาร์โคจะกลับมาหาเธออีก แล้วเธอจะต้องมานั่งหาข้อแก้ตัวอยู่ทำไม ออกไปเที่ยวให้สบายใจดีกว่า...

การถูกลักพาตัวไม่ว่าจะมองในมุมไหนก็ไม่ใช่เรื่องดีทั้งนั้น
ถึงคนที่ลักพาตัวเธอจะเป็นคนรู้จักกันก็เถอะ
แล้วนี่เธอยังเคยพบเขาเพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้นอีกต่างหาก

ภาพยนตร์และนิยาย ที่เกี่ยวกับฆาตกรรม

สอบสวนสืบสวนมากมายไหลเข้ามาในหัวเธอ

ทำให้หนังที่รับชมเหตุการณ์ตั้งแต่พบมาร์โคทันที

เธอไปรู้ความลับขององค์กรข้ามชาติอะไรหรือเปล่า

คำตอบคือ “ไม่”

แล้วเธอไปเอาของอะไรที่ไม่ใช่ของเธอกลับมาหรือเปล่า

คำตอบก็คือ “ไม่” อีกนั่นแหละ

ภาพถุงมือหนังสีชมพูผ่านแวบเข้ามาในหัวเธอ

ในตะเข็บของถุงมือนั้นซ่อนอะไรที่เป็นความลับระดับชาติอยู่ใช่ไหม

เช่น พวกโมโครชิฟ รหัสข้อมูล อะไรประมาณนั้น

แล้วถ้าเธอคืนไอ้ถุงมือบ้านั้นไปเธอจะถูกฆ่าปิดปากหรือเปล่า!!!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-312-030-4

9 786163 120304

www.happybanana-online.com

ILLUST : ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธกุล